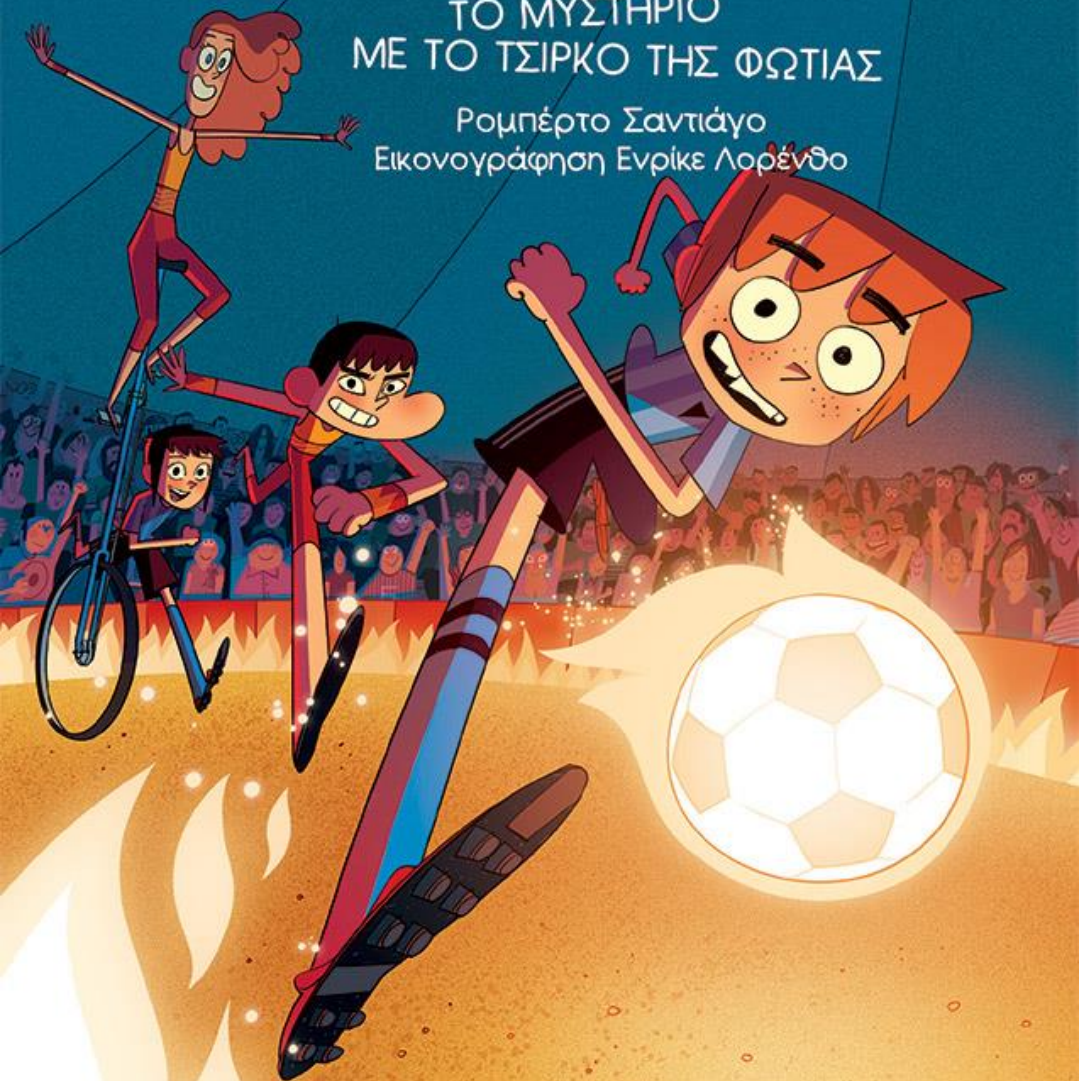


# ΤΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ  
ΜΕ ΤΟ ΤΣΙΡΚΟ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ

Ρομπέρτο Σαντιάγο  
Εικονογράφηση Ενρίκε Λορένθο



Μετάφραση Αγαθή Δημητρούκα



ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

## Εκδόσεις Πατάκη - Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και νέους - Τα Ποδοσφαιρόνια

Ρομπέρτο Σαντιάγο, *Το μυστήριο με το τσίρκο της φωτιάς*  
Roberto Santiago, *Los Futbolísimos: El misterio del circo del fuego*

Μετάφραση: Αγαθή Δημητρούκα

Εικονογράφηση: Enrique Lorenzo

Προσαρμογή εξωφύλλου ελληνικής έκδοσης: Γεωργία Πατέρα

Προσαρμογή εικαστικών ελληνικής έκδοσης: Νίκη Αντωνακοπούλου

Διορθώσεις: Αντωνία Κιλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Κωνσταντίνος Καπένης

Copyright© Roberto Santiago, 2016

Copyright© για την εικονογράφηση Enrique Lorenzo, 2016

Copyright© για την ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2020

Πρώτη έκδοση στην ισπανική γλώσσα από τις εκδόσεις  
του Ιδρύματος SM, Μαδρίτη, 2016

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Φεβρουάριος 2021

Published by arrangement with Ediciones SM

through Dos Passos Agencia Literaria

All rights reserved

ΚΕΤ Γ877 ΚΕΠ 87/21 ISBN 978-960-16-8739-1



ΕΚΔΟΣΕΙΣ  
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,

ΤΗΛ: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, Τ.Θ. 1213,

ΤΗΛ: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> - e-mail: [info@patakis.gr](mailto:info@patakis.gr), [sales@patakis.gr](mailto:sales@patakis.gr)





# 1

**Τ**ΟΠΟΘΕΤΩ αργά αργά την μπάλα στο σημείο του πέναλτι.

Την παρατηρώ.

Βλέπω μια σταγόνα ιδρώτα να πέφτει από το μέτωπό μου.

Ακούω τις φωνές γύρω μου.

«Εμπρός, Πακέτο!»

Σκέφτομαι:

«Πρέπει να το βάλω, πρέπει να το βάλω...».

Είναι ένα πολύ σημαντικό πέναλτι.

Το τελευταίο της σεζόν.

Αυτή τη φορά οπωσδήποτε ναι.

Σηκώνω το βλέμμα.

Κοιτάζω το τέρμα.  
Κι αυτό που βλέπω με ανησυχεί πολύ.  
Ο τερματοφύλακας είναι πολύ πιο μεγαλόσωμος από  
μένα.

Σχεδόν διπλάσιος.

Κουνάει τα χέρια για να μου αποσπάσει την προσοχή.

Ο τερματοφύλακας είναι...

Πατέρας μου!

Μια στιγμή.

Αυτό τι είναι;

Ένα όνειρο;

Ένας εφιάλτης;

Τίποτα τέτοιο.

Είναι κάτι πολύ πιο σοβαρό.

Είναι ο αγώνας παιδιών εναντίον γονιών.

Ο τελευταίος της σεζόν.

Είναι Κυριακή πρωί.

Και βρισκόμαστε στο γήπεδο του σχολείου Σότο Άλτο.

Κάποιοι σκέφτονται πως ο αγώνας παιδιών εναντίον γονιών δεν είναι τόσο σημαντικός όπως άλλοι επειδή δεν είναι επίσημος.

Όποιοι το σκέφτονται κάνουν μεγάλο λάθος.

Πρώτον, γιατί ο αγώνας αυτός παίζεται πάντα στην αρχή των καλοκαιρινών διακοπών και οι νικητές περνάνε όσο οσολο το καλοκαίρι πειράζοντας τους χαμένους.

Και δεύτερον, επειδή φέτος παίζουμε για κάτι που μας ενδιαφέρει πάρα πολύ: για το ταξίδι στο τέλος της σχολικής χρονιάς που το κάνουμε μαζί.

Αν κερδίσουν οι γονείς, διαλέγουν εκείνοι. Και θέλουν να πάμε στη... Ρώμη. Να επισκεφτούμε μουσεία κι όλα αυτά τα βαρετά πράγματα που αρέσουν στους μεγάλους, τα οποία το ξέρω πως είναι πολύ ενδιαφέροντα και πολύ καλά για την παιδεία μας. Αλλά, παρακαλώ, όχι στο ταξίδι για το τέλος της σχολικής χρονιάς!

Ωστόσο, αν κερδίσουμε εμείς, μπορούμε να διαλέξουμε τον προορισμό του ταξιδιού. Κι αυτό το καλοκαίρι θέλουμε να πάμε στην... Ντίσνεϋλαντ στο Παρίσι.

Το καλύτερο μέρος του κόσμου. Όχι μόνο έχει κάτι απίστευτες ατραξιόν όπως ο Αρμαγεδδών, η ρόδα, το πλοίο των πειρατών της Καραϊβικής και πολλά άλλα.

Αλλά θα μπορέσουμε και να φάμε σ' ένα χωριό της Άγρι-ας Δύσης.

Και να πάρουμε όλοι τα αναψυκτικά μας από έναν μεσαιωνικό πύργο.

Και...

Τώρα όλα εξαρτώνται από το πέναλτι.

Ο αγώνας παραλίγο να ματαιωθεί, γιατί συνέβησαν πολλά απίστευτα πράγματα αυτό το Σαββατοκύριακο.

Το θέμα είναι ότι τελικά γίνεται.

Είμαστε ισοπαλία 1-1.

Και σχεδόν δεν απομένει χρόνος.

Εγώ είμαι υπεύθυνος να χτυπάω τα πέναλτι της ομάδας.

Αυτή τη φορά πρέπει να το βάλω οπωσδήποτε.

Όχι μόνο για τον αγώνα.

Κι επειδή έτσι θα πειράζουμε τους γονείς μας σε όλη τη διάρκεια των διακοπών.

Είναι και γιατί η Ντίσνεϋλαντ μας περιμένει.

«Άντε, χτύπα το πέναλτι, μωρό μου!»

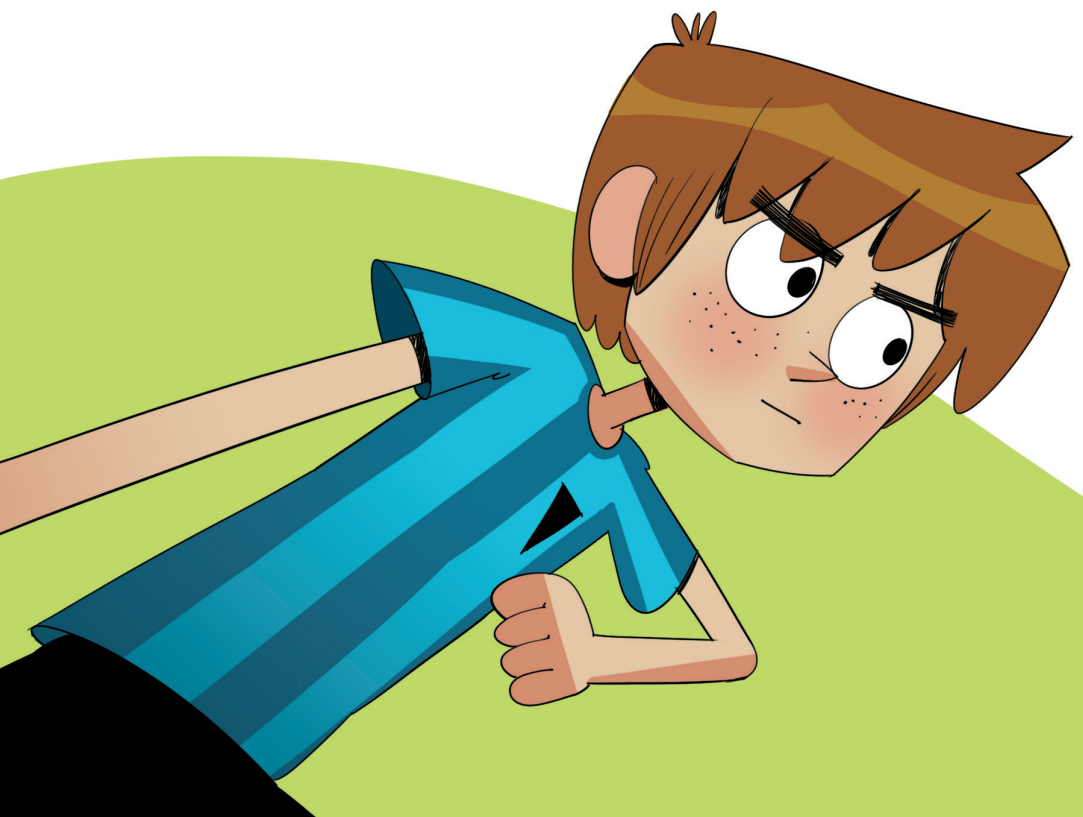
Αυτή που φωνάζει είναι η μαμά μου.

Είναι η προπονήτρια της ομάδας των μεγάλων.

Βρίσκεται στα πλάγια, εκτός εαυτού.

«Ο πατέρας σου θα το αποκρούσει!»

Η μαμά μου είναι πολύ πωρωμένη με το ποδόσφαιρο. Νομίζω πως της αρέσει περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο. Προπαντός οι αγώνες της Ατλέτικο Μαδρίτης, που είναι η αγαπημένη της ομάδα. Απ' όλους τους γονείς του σχολείου, αυτή ξέρει καλύτερα από ποδόσφαιρο. Φαντάζομαι πως γι' αυτό την επέλεξαν ως προπονήτρια.





Ανταλλάσσω ένα βλέμμα με κάποιους από τους συμπαίκτες μου.

Βλέπω την Έλενα πολύ κοντά, συγκεντρωμένη, περιμένοντας μια πιθανή επιστροφή της μπάλας.

Μου κάνει νεύμα σαν να μου λέει: «Μπορείς».

Επίσης, βλέπω από την άλλη μεριά της περιοχής τη Μαίριλυν, την αρχηγό της ομάδας μας. Είναι πολύ σοβαρή. Κι εκείνη μου κάνει νεύμα και μου λέει μέσα από τα δόντια:

«Βάλ' το, για ό,τι αγαπάς πιο πολύ».

Ξεροκαταπίνω.

Ο διαιτητής λέει:

«Εμπρός!».

Σφουρίζει.

Ρiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii...

Κοιτάζω τον ουρανό.



Έπειτα την μπάλα.  
Και μετά τον πατέρα μου.  
Δε σταματάει να κουνάει τα χέρια του, προσπαθεί να μ' εκνευρίσει. Νομίζω πως το πήρε από κάποιον τερματοφύλακα στην τηλεόραση.  
Κάνω ένα βήμα πίσω.  
Παίρνω φόρα, έτοιμος να σουτάρω.  
Και τότε...  
«Φωτιά!»  
Κάποιος φωνάζει με όλη του την ψυχή.  
«Φωτιά! Φωτιά!»  
Τι;  
Γυρίζω να δω.  
Βλέπω τον Εστέμπαν, τον διευθυντή του σχολείου. Μπαίνει τρέχοντας από την πόρτα στο προαύλιο φωνάζοντας.  
Ξαναφωνάζει:  
«Φωτιά! Φωτιά!».  
Πίσω του φαίνονται οι φλόγες.  
Πυρκαγιά;  
Στο σχολείο;  
Δε γίνεται.  
Έχουμε καλοκαίρι.  
Υπάρχει ένα κύμα από πυρκαγιές στην οροσειρά.  
Το Σαββατοκύριακο υπήρξαν διάφορες ανεξήγητες πυρκαγιές στο χωριό και στα περίχωρα.  
Αλλά... Στο σχολείο;  
Θα καεί και το σχολείο;  
Αυτό πάει πολύ.

Όλοι αρχίζουν να φωνάζουν και να τρέχουν.  
«Φωτιά!!!»  
Εγώ έχω παραλύσει.  
Τι θα γίνει τώρα;  
Θα καεί το σχολείο;  
Θα έρθουν οι πυροσβέστες;  
Η αστυνομία;  
Τα ασθενοφόρα;  
Πρέπει να εκκενώσουν το γήπεδο;  
Και το σημαντικότερο.  
Αν είναι να καεί το σχολείο...  
Δεν μπορούσαν να περιμένουν τουλάχιστον να χτυπή-  
σω το πέναλτι;





**Μ**Ε ΛΕΝΕ Φρανθίσκο, αν και όλοι με φωνάζουν Πάκο,  
Πακίτο ή Πακέτο.

Είμαι δώδεκα χρονών.

Ζω σ' ένα χωριό της οροσειράς που το λένε Μικρή Σε-  
βίλλη.

Κάποιοι που νομίζουν πως είναι πολύ έξυπνοι κάνουν  
αστεία με το όνομά του.

Εμένα, προσωπικά, δε μου φαίνεται καθόλου αστείο.

Όλο αυτό με τις πυρκαγιές άρχισε το Σάββατο το πρωί.

Έκανε πολλή ζέστη.

Η σχολική χρονιά και τα μαθήματα είχαν τελειώσει.

Κι ήμουνα πολύ χαρούμενος.

Θα ήταν ένα αξέχαστο Σαββατοκύριακο.

Ένα από εκείνα τα Σαββατοκύριακα που σίγουρα αφήνουν εποχή.

Για τρεις λόγους.

Τον πρώτο τον έχω ήδη πει, αλλά θα τον επαναλάβω.

Την επομένη θα παίζαμε τον τελευταίο αγώνα της σεζόν, παιδιά εναντίον γονιών. Όποιοι θα κέρδιζαν θα διάλεγαν τον προορισμό του ταξιδιού για το τέλος της σχολικής χρονιάς.

Ο δεύτερος είναι ότι την Κυριακή το απόγευμα, στις έξι ακριβώς, θα πηγαίναμε... στο στάδιο Βιθέντε Καλδερόν για να δούμε τον τελικό του Κυπέλλου!

Τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο.

Τον σημαντικότερο αγώνα της χρονιάς: Ατλέτικο Μαδρίτης - Μπαρτσελόνα.

Θα πηγαίναμε οι εννέα παίκτες της Σότο Άλτο. Οι καλύτεροι φίλοι και φίλες μου. Και θα μας συνόδευε η μαμά μου. Είχε βρει τα εισιτήρια χάρη στη βοήθεια του διευθυντή του σχολείου και του προέδρου του χωριού.

Δέκα εισιτήρια για το Καλδερόν.

Κι όχι για έναν οποιονδήποτε αγώνα.

Για τον μεγάλο τελικό!

Μάλιστα!

Και δεν ήταν μόνο αυτό.

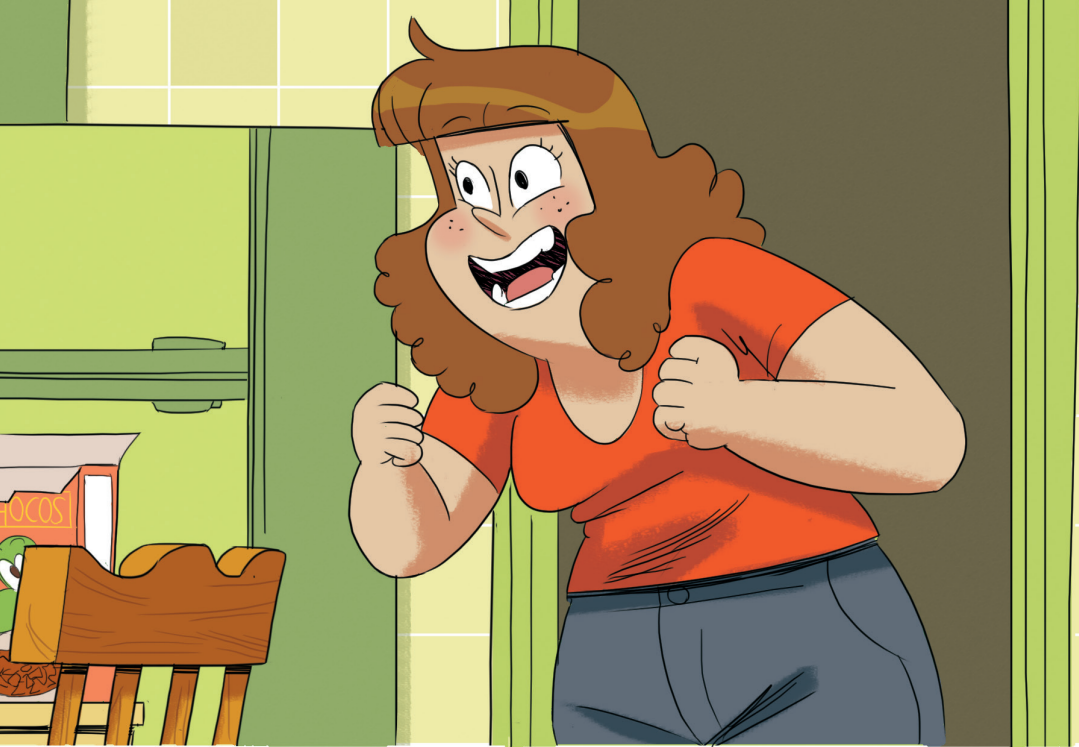
Ο τρίτος λόγος για τον οποίο θα ήταν ένα μοναδικό Σαββατοκύριακο είναι... το τσίρκο.

Το Τσίρκο της Φωτιάς.

Αν κι εγώ εκείνη τη στιγμή δεν το ήξερα ακόμα.



«Φρανθίσκο, τρέχα, έρχεται το τσίρκο!»  
Η μαμά μου μπήκε με φούρια στην κουζίνα.  
Ο αδερφός μου ο Βίκτορ κι εγώ παίρναμε το πρωινό μας.  
Ήταν μετά τις έντεκα το πρωί. Τα Σάββατα παίρνουμε πρω-  
ινό πολύ αργά.  
Η μαμά μου μας κοίταξε κι επανέλαβε:  
«Το τσίρκο! Μπαίνουν στο χωριό αυτή τη στιγμή. Είναι  
μια απίστευτη παρέλαση... Πρέπει να πάμε. Είναι όλος ο  
κόσμος!».  
«Το τσίρκο είναι για μικρά παιδιά» είπε ο αδερφός μου.  
Ο αδερφός μου είναι δεκαπέντε χρονών και πάντα πάει  
κόντρα σε όλα.  
«Αχ, Βίκτορ, τι πεισματάρης» είπε η μαμά μου. «Έλα,



Φρανθίσκο, πάμε στον κεντρικό δρόμο. Φτάνει το τσίρκο, έχει παρέλαση, κι όπως φαίνεται, έχουν φέρει άλογα κι ελέφαντες κι απ' όλα...»

«Τα ζώα απαγορεύονται στο τσίρκο» είπε τώρα ο αδερφός μου. «Τα ζώα πρέπει να ζουν ελεύθερα κι όχι να χρησιμοποιούνται σε ταπεινωτικά θεάματα όπως είναι το τσίρκο ή οι ζωολογικοί κήποι».

«Τώρα μου έγινες και οικολόγος και υπερασπιστής των ζώων ξαφνικά;» τον ρώτησε η μαμά μου. «Μάλλον να πηγαίνεις κόντρα θέλεις».

Ο Βίκτορ ανασήκωσε τους ώμους του και ρούφηξε γάλα με δημητριακά από το μπολ του.

Κάνοντας έναν φριχτό θόρυβο.

Νομίζω πως το έκανε επίτηδες.

«Δεν κάνουν θόρυβο με το φαγητό» του είπε η μαμά μου.  
«Κάνε μου τη χάρη, Βίκτορ».

«Είναι Σάββατο, μαμά» της απάντησε ο αδερφός μου.

«Και τι; Τα Σάββατα μπορεί κανείς να τρώει και να πίνει σαν γουρουνάκι; Πού το λέει αυτό;»

«Τα Σάββατα δεν υπάρχουν ωράρια, ούτε κανόνες με το φαγητό».

«Επειδή το λες εσύ».

Η μαμά μου κι ο αδερφός μου θα μπορούσαν να το πάνε έτσι όλο το πρωί. Λογομαχώντας για οτιδήποτε.

Γι' αυτό σηκώθηκα και είπα:

«Άντε, μαμά, πάμε να δούμε το τσίρκο».

Εμένα ποτέ δε μ' ενδιέφερε το τσίρκο. Οι παλιάτσοι και τα ακροβατικά δε μου πάνε. Αλλά, θέλοντας τόσο πολύ να φύγω από το σπίτι, ήμουν πρόθυμος να πάω να δω την παρέλαση.

Εξάλλου, αν το καλοσκεφτώ, δεν έρχεται και κάθε μέρα ένα αυθεντικό τσίρκο στη Μικρή Σεβίλλη.

Η μαμά μου φάνηκε να διστάζει.

Τελικά, όμως, είπε:

«Ναι. Πάμε, αγάπη μου».

Και προχωρήσαμε οι δυο μας προς το κέντρο του χωριού.

Η μαμά μου με ενημέρωσε.

«Το λένε Τσίρκο της Φωτιάς. Είναι ένα πολύ διάσημο τσίρκο, που γυρνάει σε όλη την Ευρώπη εδώ και πολύ καιρό. Και τώρα θα εμφανιστούν έξω από το χωριό σηματοδοτώντας την έναρξη των καλοκαιρινών διακοπών».



Καθώς πλησιάζαμε, ακουγόταν μια οχλοβοή και μια μουσική που φαινόταν να έρχεται από την πλατεία.

Στρίβοντας στη γωνία, συναντήσαμε ένα απίστευτο πλήθος ανθρώπων. Φαίνεται πως είχαν έρθει κι από άλλα χωριά για να δούνε την παρέλαση.

Δεν υπήρχε κενό ανάμεσά τους, ούτε έβλεπες τίποτα.

Ακουγόταν μουσική από τύμπανα και τρομπέτες, και ανάμεσα από τις πλάτες όσων παρακολουθούσαν την παρέλαση μάντευες σιλουέτες που έκαναν τούμπες. Επίσης, ακουγόταν κάτι σαν ξεφύσημα, σαν μια γιγάντια αναπνοή.

Αλλά τίποτα.

Δεν υπήρχε πουθενά κενό.

Η μαμά μου έψαχνε απελπισμένα κάποια θέση, χωρίς επιτυχία.

Ανέβηκε σ' ένα φανάρι και μου έκανε σήμα να την ακολουθήσω.

Τότε άκουσα μια φωνή από πάνω μου.

«Εδώ, Πακέτο!»

Σήκωσα το βλέμμα.

Κι εκεί ήταν.

Η Έλενα.

Σ' ένα μπαλκόνι της πλατείας, μαζί με καμιά δωδεκαριά άλλους.

«Από εδώ φαίνονται όλα τέλεια!» φώναξε. «Ανέβα! Είναι στον δεύτερο...!»

Κι έδειξε μια αυλόπορτα που ήταν ανοιχτή.

Με τις φωνές, τους θορύβους και τη μουσική, δεν άκουσα καλά.

«Δεύτερο Γου;» ρώτησα.

«Βου!»

«Δου;»

«Βου!»

«Εεεεε;»

«Βου όπως βόδι!» είπε γελώντας.

«Α, εντάξει!» της απάντησα χαμογελώντας σαν χαζός.



Η Έλενα είναι συμπαίκτριά μου στην ομάδα επταμελούς ποδοσφαίρου. Κι όχι μόνο είναι η καλύτερη στην ομάδα, αλλά κι αυτή που έχει τα μεγαλύτερα μάτια στο σχολείο και η ομορφότερη σε όλη την έκτη. Επιπλέον... τώρα έχει ένα μπαλκόνι με θέα την πλατεία.

«Μαμά, μπορώ ν' ανεβώ στην Έλενα;» ρώτησα.

Η μαμά μου εξακολουθούσε να είναι σκαρφαλωμένη στο φανάρι.

«Τήγαινε, άντε, πήγαινε!» είπε χωρίς δισταγμό.

Μπήκα στην αυλόπορτα, ανέβηκα τη σκάλα και πέρασα την πόρτα Β' του δευτέρου ορόφου.

Εκεί ήταν η Έλενα, που με πήρε από το χέρι και μ' έσυρε ως το μπαλκόνι.

«Είναι εντυπωσιακό!» μου είπε.

«Καλά, είναι απλώς ένα τσίρκο, δεν είναι...» άρχισα να λέω.

Αλλά δεν μπόρεσα να συνεχίσω, γιατί εκείνη τη στιγμή άκουσα έναν μεγάλο κρότο να έρχεται από τον δρόμο.

Στη συνέχεια ένα σωρό φωνές.

Κοίταξα.



Κι αυτό που είδα με άφησε με το  
στόμα ανοιχτό.

Άφωνο.

Όλη η πλατεία είχε καταληφθεί από τους συντελεστές  
του Τσίρκου της Φωτιάς.

Υπήρχαν μουσικοί.

Και ισορροπιστές.

Και παιδιά σε άλογα.

Κι επίσης ζώα.

Αλλά, προπαντός, υπήρχε...

Φωτιά.

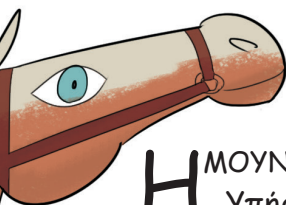
Πολλή φωτιά.

Παντού.





3



**Η** ΜΟΥΝ στο μπαλκόνι της πλατείας.  
Υπήρχαν εκατοντάδες άνθρωποι μαζεμένοι παντού που παρακολουθούσαν την παρέλαση του τσίρκου.  
Η Έλενα με κρατούσε από το χέρι.  
Αυτό το τελευταίο δεν ήταν το σημαντικότερο, αλλά καλό είναι να μην το ξεχάσω.  
Τότε ένας άντρας με κόκκινα ρούχα, με πολύ ψηλό καπέλο και με παράξενη προφορά άρχισε να λέει:  
«Τσίρκο της Φωτιάς δεν είναι τσίρκο κανονικό, συνηθισμένο, είναι πολύ περισσότερο από τσίρκο...!».  
Ο άντρας μιλούσε από ένα μεγάφωνο που έμοιαζε πολύ παλιό.

Γύρω του συνέβαιναν πολλά πράγματα.

Μια ιδιόρρυθμη μπάντα μουσικών χτυπούσε κάτι τύμπανα βαδίζοντας... μέσα σε κάτι τεράστιες διάφανες μπάλες!

Κάποιοι άλλοι φυσούσαν τρομπέτες και δύο έπαιζαν ακορντεόν. Κι όλα αυτά βαδίζοντας μέσα σ' εκείνες τις γιγάντιες μπάλες.

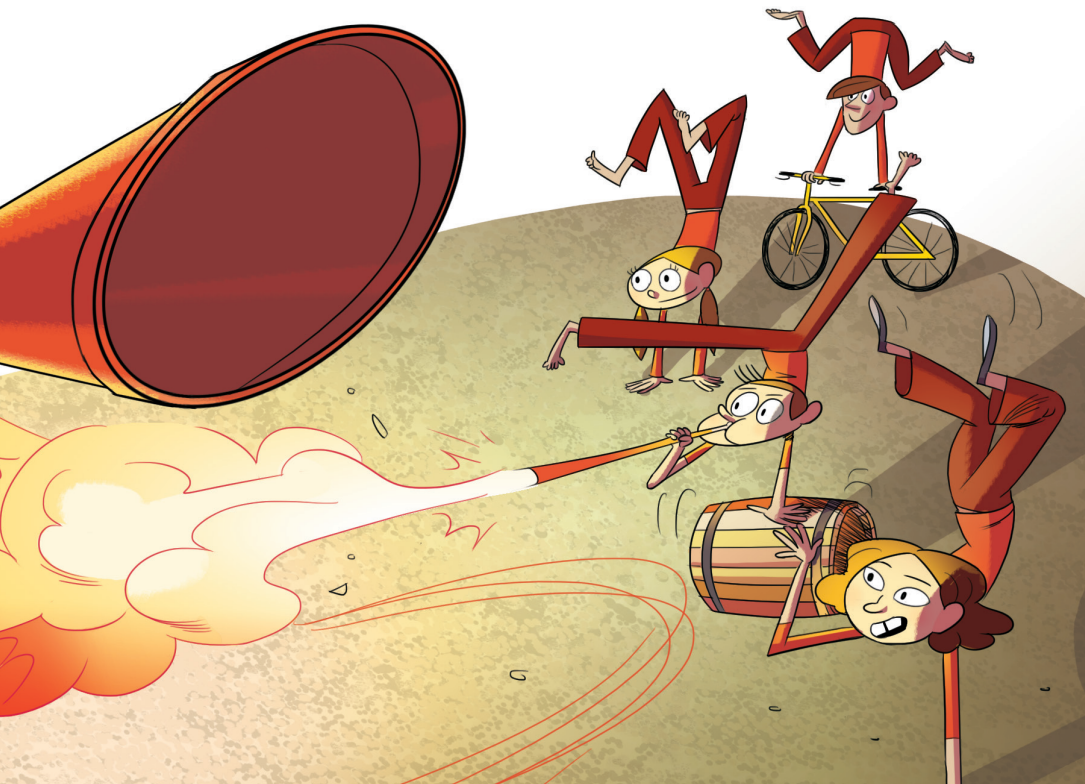
Σε άλλο μέρος της πλατείας, καμιά δωδεκαριά αγόρια και κορίτσια, ντυμένα επίσης στα κόκκινα, περπατούσαν με το κεφάλι προς τα κάτω, κάποια πάνω σε ποδήλατα με τρεις ρόδες, άλλα σε κάτι χρωματιστά βαρέλια και άλλα στο έδαφος.



Δεν έδειχναν να κουράζονται που περπατούσαν με τα χέρια. Χαμογελούσαν σαν να ήταν το φυσικότερο πράγμα στον κόσμο.

«Στο Τσίρκο της Φωτιάς, όλα ανάποδα: άνθρωποι περπατάνε με χέρια και τρώνε με πόδια, άλλοι κοιμούνται στον αέρα, κανόνια ρίχνουν ανθρώπους, γη, ουρανός και θάλασσα χωράνε σε μικρό κρυστάλλινο ποτήρι, χρόνος σταματάει στο σούρουπο, όταν λάμπει ήλιος, εμείς βρεχόμαστε, κι όταν βρέχει, βάζουμε μαγιό...!»

Πρόσεξα ένα τεράστιο κουτί σε βαθύ κόκκινο χρώμα. Είχε ρόδες κι ήταν μεγάλο σαν λυόμενο σπίτι. Το έσερναν διάφοροι κουκουλοφόροι με κάτι χοντρές αλυσίδες. Έδινε την εντύπωση πως ήταν πολύ, μα πάρα πολύ βαρύ.



«Και, φυσικά, στο Τσίρκο της Φωτιάς έχουμε... φωτιά! Φωτιά!»

Διάφορα αγόρια και κορίτσια καβάλα σε άλογα μπήκαν στην πλατεία με τριποδισμό.

Κάποια κρατούσαν ένα είδος μεταλλικών ραβδιών. Φυσώντας τα, έβγαινε φωτιά από το στόμιό τους. Ήταν εντυπωσιακό να τα βλέπεις καβάλα σ' εκείνα τα άσπρα άλογα.

Ένα από τα αγόρια, ένα πολύ μελαχρινό με κατσαρά μαλλιά, φορούσε μια μεγάλη κάπα. Κάνοντας μια κίνηση με τα χέρια του...

Η κάπα άρχισε να φλέγεται εκεί μπροστά σε όλους!

Ενώ το αγόρι συνέχιζε να καλπάζει με το άλογο!

Παιδιά και άλογα δεν έδειχναν να ενοχλούνται από τη φωτιά.

Φλέγονταν σαν να μη συνέβαινε τίποτα.

«Αλλά μεγάλο αστέρι στο Τσίρκο της Φωτιάς δεν είναι άντρας, ούτε γυναίκα ούτε ζώο...! Πρώτο αστέρι είναι πλάσμα μυθολογικό! Πλάσμα που έρχεται από το υπερπέραν! Κυρίες και κύριοι, αγόρια και κορίτσια, μαζί σας... δράκος του Τσίρκου της Φωτιάς!»

Μην τυχόν και δεν το ακούσαμε, το ξανάπε:

«Μέγας δράκος φωτιάς!».

«Δράκος είπε;» ρώτησα την Έλενα.

«Ναι, νομίζω» είπε εκείνη, χωρίς να πάρει το βλέμμα της απ' τον δρόμο.

Οι κουκουλοφόροι άφησαν τις αλυσίδες.

Και το κόκκινο κουτί σταμάτησε.

Επικράτησε μεγάλη ησυχία στην πλατεία.



Όλος ο κόσμος παρατηρούσε το γιγάντιο κουτί με απόλυτη προσοχή.

Η Έλενα έσφιξε το χέρι μου με δύναμη.

Κάποιοι κουκουλοφόροι έσπρωξαν με δυσκολία το καπάκι.

Και τελικά το κουτί άνοιξε...

Από μέσα βγήκε καπνός. Στην αρχή ήταν λίγος, αλλά σιγά σιγά μετατράπηκε σε σύννεφο καπνού.

«Δράκος του Τσίρκου της Φωτιάς!» ξανάπε ο άντρας, βγάζοντας το ψηλό καπέλο του.

Ακούστηκε κάτι σαν ηχηρή ανάσα από μέσα από το κουτί.

Σηκώθηκα στις μύτες των ποδιών πάνω στο μπαλκόνι.

Παρ' όλα αυτά, δε φαινόταν τίποτα.

Τελικά, κάτι πρόβαλε σε μια πλευρά του κουτιού.

Έμοιαζε με... μάτι.

Αυτό είναι!

Ένα μάτι σε χρώμα έντονο πράσινο.

Ένα τεράστιο μάτι.

Πιθανόν το μεγαλύτερο μάτι που έχω δει στη ζωή μου.

Κι ούτε καν φαινόταν ολόκληρο.

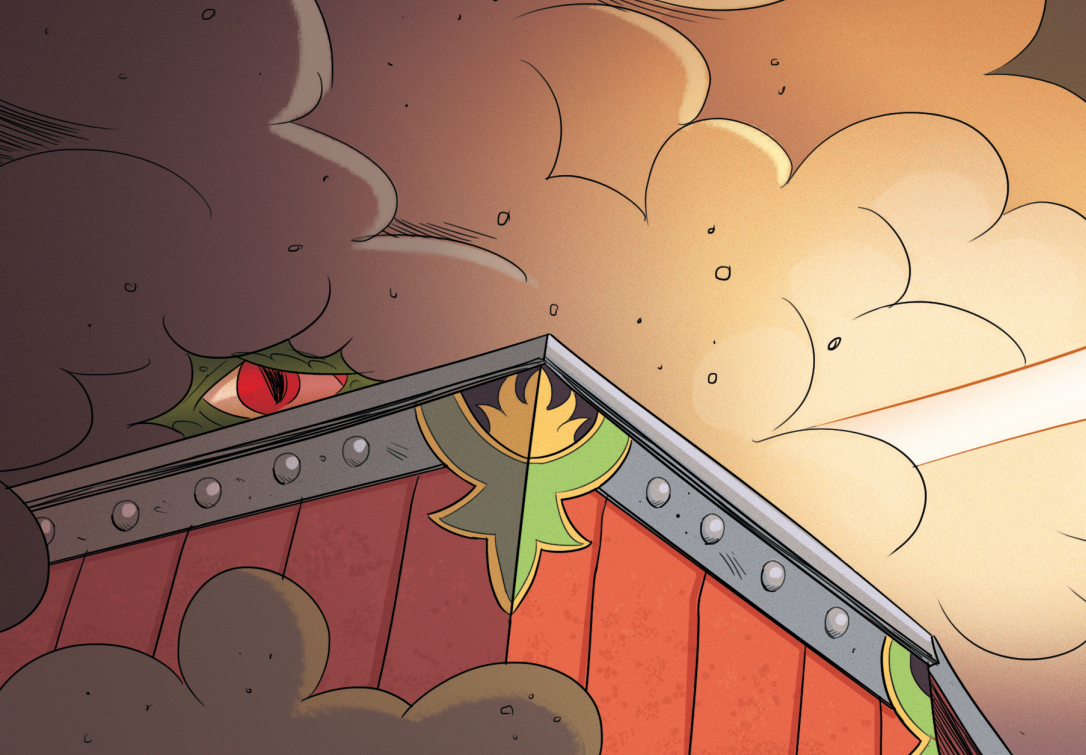
Όλα τα βλέμματα ήταν πάνω σ' αυτό το μάτι.

Εξαιτίας του καπνού, δεν το έβλεπες και πολύ καλά.

Ξαφνικά το μάτι κουνήθηκε και μια μεγάλη φλόγα βγήκε μέσα από το κουτί.

Μια έντονη κιτρινοκόκκινη φλόγα που ανέβηκε ως τον ουρανό και φάνηκε να γίνεται ένα με τα σύννεφα!

Όλος ο κόσμος στην πλατεία και στους γύρω δρόμους φώναξε.



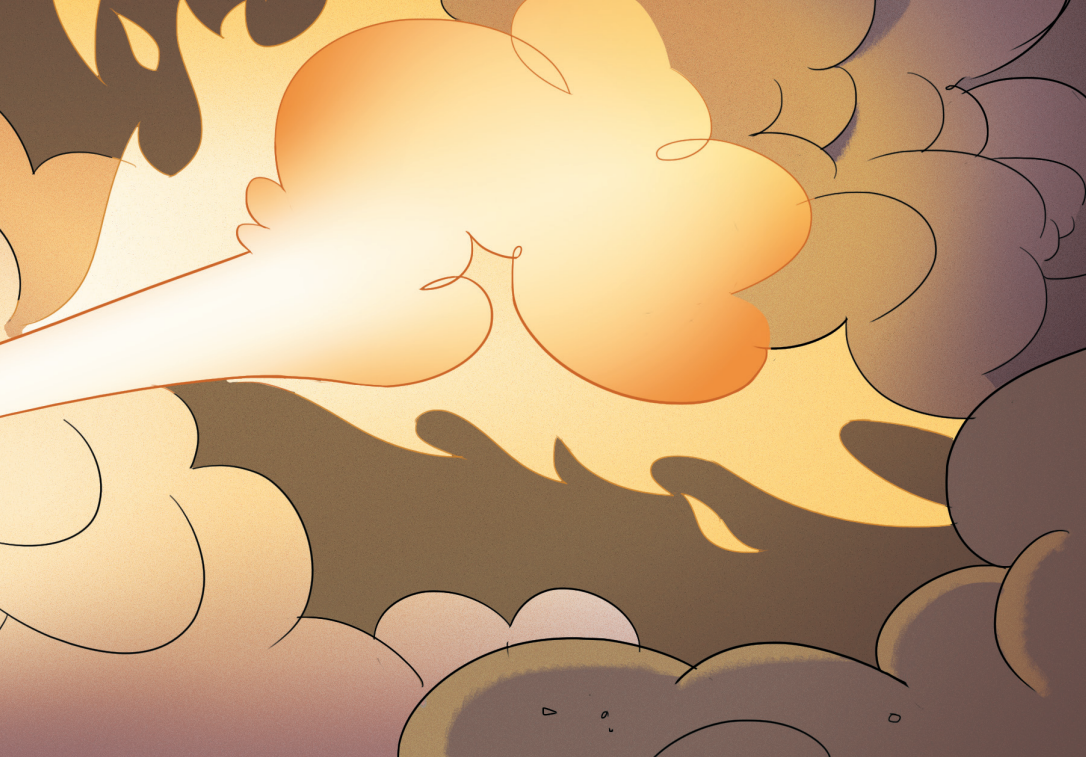
Εκατοντάδες άνθρωποι φώναζαν ταυτόχρονα.  
Ένα δυνατό ουρλιαχτό που πρέπει ν' ακούστηκε μέχρι  
πολύ μακριά.

Αμέσως οι κουκουλοφόροι έτρεξαν να κλείσουν το κου-  
τί μ' ένα τεράστιο μεταλλικό σκέπασμα.

Κι ώσπου να το κλείσουν, συνέχιζε να βγαίνει καπνός  
από μέσα.

Ο άντρας με τα κόκκινα και το ψηλό καπέλο άρπαξε το  
μεγάφωνο και είπε:

«Όνομά μου είναι Γερεμίας Μααρούφι. Στην υπηρεσία  
σας! Αυτό είναι Τσίρκο της Φωτιάς, μοναδικό θέαμα σε κό-  
σμο! Αν θέλετε δείτε δράκο φωτιάς και υπόλοιπα θαύματα,  
μη χάσετε μεγάλη παράσταση απόψε! Σας περιμένουμε!».



Όλοι οι παρευρισκόμενοι ξέσπασαν σε χειροκροτήματα. Οι τρομπέτες και τα τύμπανα ήχησαν ξανά.

Κι όλη η πομπή του τσίρκου, τα άλογα με τα παιδιά, αυτοί που περπατούσαν με τα χέρια, οι κουκουλοφόροι που έσερναν με αλυσίδες το κουτί, οι μουσικοί, όλοι πήραν τον δρόμο προς τα πάνω.

«Μην ξεχάσετε!» βρυχήθηκε ο Γερεμίας Μααρούφι. «Σήμερα, νύχτα Αϊ-Γιάννη! Τσίρκο της Φωτιάς, το μεγαλύτερο θέαμα στον κόσμο!»

Εγώ νόμιζα πως το τσίρκο ήταν κάτι άλλο. Ένα θέαμα για μικρά παιδιά, όπως είπε ο αδερφός μου ο Βίκτορ.

Αλλά εκείνο...

Ποτέ δεν είχα δει κάτι παρόμοιο.

Σκεφτόμουν να ήμουν ο πρώτος στην πόρτα του τσίρκου εκείνο το βράδυ!

Η Έλενα κι εγώ κοιταχτήκαμε.

Δε χρειαζόταν να το πούμε.

Παρ' όλα αυτά, το κάναμε.

«Πάμε μαζί στο τσίρκο;» τη ρώτησα.

«Φυσικά» μου απάντησε εκείνη.

Επάνω στο μπαλκόνι όλοι σχολίαζαν και χειροκροτούσαν ακόμα.

«Τι ωραίο που δείχνει».

«Δεν το χάνω».

«Ποτέ δεν είχα ακούσει να μιλάνε γι' αυτό το τσίρκο».

Κι άλλα πολλά.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή κάποιος μπήκε στην πλατεία φωνάζοντας.

Ένα αγόρι πάνω σ' ένα ποδήλατο.

Στην αρχή νόμισα πως ήταν κάποιος από το τσίρκο.

Αμέσως κατάλαβα πως όχι. Ήταν ένα αγόρι που το ήξερα πολύ καλά: ο Καμίνιας.

Ο τερματοφύλακας της ποδοσφαιρικής ομάδας.

Φαινόταν πολύ ταραγμένος.

Χωρίς να κατεβεί από το ποδήλατο, φώναξε:

«Φωτιά! Φωτιά!».

Ο κόσμος γέλασε.

«Ναι, άνθρωπέ μου, ναι, την είδαμε» του απάντησε κάποιος από ένα παράθυρο. «Ήρθε το Τσίρκο της Φωτιάς».

«Αργά μας έφερες το νέο» του είπε μια γυναίκα.

Κι άλλα γέλια.

«Όχι, όχι!» διαμαρτυρήθηκε ο Καμίνιας. «Υπάρχει αληθινή φωτιά, πυρκαγιά!»

Κάποιος άνοιξε βήμα ανάμεσα στο πλήθος.

Κάποιος της δημοτικής αστυνομίας με τη στολή του.

Εκτός από αστυνομικός, ο άντρας αυτός είναι και πατέρας μου.

Πήγε κοντά στον Καμίνια και τον ρώτησε:

«Για ποια πυρκαγιά μιλάς;».

Ο Καμίνιας ξεφύσησε πάνω στο ποδήλατό του.

Έδειξε με τεντωμένο το χέρι.

Και είπε:

«Στην είσοδο του χωριού! Καίγεται το παλιό εγκαταλειμμένο σπίτι! Είναι αληθινή πυρκαγιά. Σας το ορκίζομαι!».

Έτσι άρχισαν όλα. Κι αυτή ήταν η πρώτη.

Η πρώτη πυρκαγιά εκείνου του Σαββατοκύριακου.

Αλλά όχι και η τελευταία.

